

8 THÁNG 3 VÀ TÔI

Tháng ba về mang theo những cơn gió nhẹ và nắng ấm đầu mùa. Trong không khí ấy, chúng tôi – những cô giáo đang công tác tại Trường Phổ thông Dân tộc Nội trú Huỳnh Cương – lại háo hức đón chờ **International Women's Day 8 tháng 3**. Với nhiều người, đây là một ngày lễ quen thuộc, nhưng đối với tôi, mỗi năm trôi qua lại mang một cảm xúc rất riêng.

Công tác tại một ngôi trường dân tộc nội trú, chúng tôi không chỉ là giáo viên đứng lớp mà còn giống như người chị, người mẹ thứ hai của các em học sinh. Nhiều em đến từ những vùng quê xa, lần đầu xa gia đình để học tập nên đôi khi còn bỡ ngỡ và nhớ nhà. Vì vậy, trong sinh hoạt hằng ngày, ngoài việc dạy chữ, chúng tôi còn cố gắng quan tâm, lắng nghe và chia sẻ với các em nhiều hơn.

Có lẽ vì thế mà mỗi dịp 8 tháng 3 ở trường luôn mang một không khí rất ấm áp. Các em học sinh tuy còn nhỏ nhưng lại rất tình cảm. Có em cẩn thận gấp một tấm thiệp bằng giấy màu, có em viết vài dòng chữ nắn nót: “Chúc cô luôn mạnh khỏe để dạy tụi em học tốt.” Những món quà nhỏ bé ấy có khi chỉ là một bông hoa hái trong sân trường, nhưng lại khiến chúng tôi xúc động vô cùng.

Đối với người làm nghề dạy học, niềm vui không nằm ở những món quà lớn mà ở chính tình cảm chân thành của học trò. Khi nhìn thấy các em chăm ngoan hơn mỗi ngày, học tập tiến bộ và biết quan tâm đến thầy cô, chúng tôi cảm thấy mọi cố gắng của mình đều thật ý nghĩa.

Ngày 8 tháng 3 ở trường có thể rất giản dị, nhưng chính sự giản dị ấy lại làm nên nét đẹp riêng của mái trường nội trú. Đó là tình cảm gắn bó giữa thầy và trò, là sự sẻ chia giữa đồng nghiệp trong cùng một môi trường giáo dục đặc thù.

Đối với tôi, được đứng trên bục giảng, được đồng hành cùng các em học sinh dân tộc trong hành trình học tập và trưởng thành đã là một niềm hạnh phúc lớn. Và mỗi dịp 8 tháng 3, khi nhận được những lời chúc mộc mạc từ học trò, tôi lại càng thêm yêu nghề, yêu trường và trân trọng hơn công việc mình đang làm.

